

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj Napoca prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Maramureș

Sentencja

- 1) Artykuł 273 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/116/UE z dnia 22 grudnia 2009 r. nie zobowiązuje państw członkowskich do zarejestrowania z urzędu podatnika w celu pobrania podatku od wartości dodanej wyłącznie na podstawie deklaracji podatkowych innych niż deklaracje dotyczące tego podatku, nawet jeśli pozwoliłyby one na stwierdzenie przekroczenia przez tego podatnika progu kwalifikującego do zwolnienia z tego podatku.
- 2) Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań nie sprzeciwiają się temu, aby administracja podatkowa uznała, że usługi weterynaryjne są objęte podatkiem od wartości dodanej w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, jeżeli taka decyzja oparta jest na jasnych zasadach, a praktyka tego organu administracji nie była tego rodzaju, że mogła prowadzić do wywołania w świadomości ostrożnego i należyście poinformowanego podmiotu gospodarczego racjonalnego oczekiwania, że taki podatek nie zostanie zastosowany do tego rodzaju usług, czego potwierdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 212 z 7.7.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Minister van Buitenlandse Zaken/K, A
(Sprawa C-153/14) (¹)

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/86/WE — Artykuł 7 ust. 2 — Łączenie rodzin — Środki integracji — Uregulowanie krajowe nakładające na członków rodziny obywatela państwa trzeciego legalnie przebywającego w danym państwie członkowskim obowiązek złożenia egzaminu z integracji społecznej dla celów wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego — Koszty takiego egzaminu — Zgodność

(2015/C 294/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister van Buitenlandse Zaken

Strona pozwana: K, A

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, państwa członkowskie, przed wydaniem obywatelom państw trzecich zezwolenia na wjazd i pobyt na ich terytorium w ramach łączenia rodzin, mogą wymagać od tych obywateli, by zdali oni egzamin z integracji społecznej, taki jak ten, którego dotyczą postępowania główne, obejmujący ocenę podstawowej znajomości języka, jak również podstawowej wiedzy o społeczeństwie danego państwa członkowskiego, i wiążący się z ponoszeniem różnych kosztów, jeżeli warunki stosowania takiego obowiązku nie spowodują, że wykonywanie prawa do łączenia rodzin stanie się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. W okolicznościach takich jak w postępowaniach głównych warunki te, w zakresie, w jakim nie pozwalają na uwzględnienie szczególnych okoliczności stanowiących obiektywną przeszkodę w złożeniu przez zainteresowanych tego egzaminu, oraz w zakresie, w jakim ustalają koszty związane z takim egzaminem na zbyt wysokim poziomie, powodują, że wykonywanie prawa do łączenia rodzin staje się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – María José Regojo Dans/Consejo de Estado

(Sprawa C-177/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzule 3 i 4 — Zasada niedyskryminacji — Personel „eventual” — Odmowa przyznania dodatku trzyletniego za wysługę lat — Obiektywne powody)

(2015/C 294/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María José Regojo Dans

Strona pozwana: Consejo de Estado

Sentencja

- 1) Pojęcie „pracownika na czas określony” w rozumieniu klauzuli 3.1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że obejmuje pracownika takiego jak skarżąca w postępowaniu głównym.
- 2) Klauzulę 4.1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak omawiane w postępowaniu głównym, które pozbawia, bez powołania się na obiektywne powody, pracowników zatrudnianych na stanowiskach doradczych i asystenckich prawa do dodatku trzyletniego za wysługę lat, który przysługuje między innymi urzędnikom mianowanym, jeżeli w zakresie pobierania tego dodatku obie kategorie pracowników znajdują się w sytuacji porównywalnej, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.